

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxxxxx**
zastoupena advokátkou JUDr. Pavlínou Vanickou, sídlem náměstí Slezská 1,
Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů
1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2.7.2018, č.j. MV-46791-6/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 3. 2018, čj. OAM-225-58/ZR-2015. Ve správním řízení byla pravomocně zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle ust. § 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu, navrhovala jeho zrušení, včetně případného zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci

žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedla, že bylo rozhodováno na základě podkladů, které byly známy již v době vydání povolení k trvalému pobytu, tedy na základě týchž právních skutečností byl nejdříve pobyt žalobkyni povolen, a následně byl zrušen (trvalý pobyt byl udělen s platností od 14. 8. 2012). První a zásadní z podnětů o zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu byl trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 11. 2009, sp. zn. 8 T 438/2009, který byl do správního spisu založen nejpozději dne 28. 6. 2012, byl tak správnímu orgánu v době udělení pobytu znám. Druhý z podnětů (výslech svědka pořízený dne 15. 1. 2014) pak již nemá žádnou vypovídací hodnotu, neboť oproti prvnímu podnětu neuvádí vůči žalobkyni žádné nové informace. Tato situace je podle názoru žalobkyně v rozporu s ust. § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), neboť odporuje principu předvídatelnosti a právní jistoty. Ohledně závěru žalovaného týkající se římské formule „*ex iniuria ius non oritur*“, kterou nadřazuje principu právní jistoty, považuje za nesprávný, neboť jinak by neměly významu právní instituty promlčení, prekluze nebo „*ne bis in idem*“. Tyto instituty byly zavedeny právě z důvodu, aby dotčené osoby měly jistotu, že se jejich status nebude po určitém okamžiku měnit (např. při neuplatnění práva či po prvním pravomocném rozhodnutí ve věci).

[3] V dalším žalobním bodě namítá, že nebyl správně vyhodnocen dopad rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Většina závěrů z odůvodnění rozhodnutí se opírá o závěry civilního rozsudku, který je více než 2 roky starý. Správní orgány jsou povinni své závěry podložit relevantními důkazy a nespokojit se s pouhými spekulacemi, a žalobkyně nemůže tyto spekulace vyvracet vlastními důkazy. Namítá, že správní orgány na zjišťování skutečného stavu v době vydání rozhodnutí rezignovaly a rozhodnutí opřely o důkazy několik let staré, v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí (příkladmo uvádí, že správní orgán mohl požádat o aktuální zprávu např. orgán sociálně právní ochrany dětí nebo sám provést pobytovou kontrolu).

[4] Dále uvádí, že správní orgán nevzal v úvahu, že účastníkem řízení měl být i nezletilý syn žalobkyně, neboť jeho práv se rozhodnutí bude bezprostředně dotýkat, když zrušení pobytu pro žalobkyni mu znemožní pobyt na území České republiky a zasáhne tak do jeho práv občana České republiky (poukázala na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-200/02), který zakotvuje právo na pobyt rodiče v hostitelském státě spolu s dítětem. Namítá, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je pak v rozporu s pravidlem podle čl. 3 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, podle něhož má stát usnadňovat vstup a pobyt rodinných příslušníků občanů Evropské unie. Dále uvedla, že nezletilý syn plní na území České republiky povinnou docházku, v čemž by v Čínské lidové republice pokračovat, což vyplývá z potvrzení čínské základní školy v xxxx, aktuální potvrzení o školní docházce v České republice přiložila k žalobě. Uvádí, že je s podivem, že může na základě pracovní smlouvy z roku 2015 žalovaný usuzovat na nedostatečnou ekonomickou integraci. Nesouhlasí s tím, že rozhodnutí neznamená zákaz pobytu, neboť reálný dopad do života žalobkyně a jejího syna na území České republiky je značný a jeho obnovení v původním rozsahu je takřka nemožné.

[5] Žalobkyně dále namítá, že lhůta k vycestování neodpovídá zákonu o pobytu, kdy uvádí, že oba správní orgány by si měly uvědomit rozdíl mezi 30 dny a 1 měsícem, neboť se zhruba 7x do roka stane, že jeden měsíc má více než 30 dnů, a pak by mohlo být i

správním orgánům hned jasné, proč je uvedená lhůta 30 protizákonná, neboť správní orgán měl stanovit lhůtu k vycestování minimálně 1 měsíc.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. Žalobkyně nemohla jednat v dobré víře, neboť se dopustila účelového obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, proto bylo ministerstvo povinno zahájit řízení o jeho zrušení. Pokud podklady pro řízení byly v jiných správních spisech, ani to takovou možnost nevylučuje. V odvolání žalobkyně nenamítala neaktuálnost podkladů, nevznesla ani námitku týkající se účastenství jejího syna. Ten však nemohl být účastníkem řízení, neboť tomu nesvědčí ust. § 27 správního řádu, když povolení k trvalému pobytu opravňuje k pobytovému režimu pouze příslušnou osobu, a žádné jeho právo nebylo takovým rozhodnutím ani dotčeno. Ohledně lhůty k vycestování poukazuje na to, že ta již uplynula, a že byla stanovena lhůta 30 dnů, která odpovídá lhůtě jednoho kalendářního měsíce, lhůtu ve dnech pak upravuje ust. § 50 odst. 4 zákona o pobytu. Rozhodnutí ministerstva nabylo právní moci dne 2. 7. 2018, je tak již bez významu, zda měla žalobkyně vycestovat 1. 8. nebo 2. 8. 2018.

[7] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je k odvolacím námitkám uvedeno, že z kopie spisového materiálu ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo zjištěno, že ten neobsahuje písemnosti, jež byly důvodem pro zahájení tohoto správního řízení. Skutečnost, že tuto písemnost mohlo mít ministerstvo ve spisovém materiálu vedeném s jiným cizincem, není relevantní, žalobkyně se dále nemůže dovolávat ochrany práv nabytých v dobré víře, neboť se dopustila obcházení zákona. Tvrzení ministerstva, že starší dítě žalobkyně žije v zemi původu, má oporu ve spisovém materiálu, stejně jako to, že mladšímu dítěti není cizí čínský jazyk a kultura, a nebude tak mít problém přesídlit do země původu žalobkyně. Podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 16. 3. 2016, čj. Nc 30085/2015-74, jímž bylo nezletilé dítě svěřeno do výchovy matky, pobývalo část života v Čínské lidové republice, kde se o něj starala babička, a žalobkyně jej navštěvovala, definitivně se do České republiky přistěhovalo roku 2015, žalobkyně mu vůbec nezajistila základní přípravu na základní školní docházku, ačkoliv dítě neovládalo český jazyk, podle vyjádření základní školy s ním byla obtížná komunikace kvůli nedostatečné znalosti českého jazyka. V protokolu dne 31. 3. 2016 bylo zřejmé, že dítě bydlí společně s osobami čínského původu. Podle zprávy ze šetření orgánu sociálně právní ochrany dětí ze dne 12. 6. 2009 bylo mladší dítě u babičky na prázdninách v zemi původu a bydlení s žalobkyní sdílely další osoby čínského původu. Podle zprávy o výsledku pobytové kontroly se mladší dítě mělo v době kontroly vracet z Čínské lidové republiky. Žalobkyně neovládá český jazyk, neboť při výslechu byl přítomen tlumočník. Z těchto důvodů dospěl žalovaný k závěru, že mladšímu dítěti žalobkyně je velmi blízký čínský jazyk a kultura, neboť od svého narození do července 2015 pobývalo v Čínské lidové republice, kde žilo zejména se svou babičkou, v České republice pak žilo s žalobkyní, která neovládá český jazyk, a pohybovalo se v prostředí čínské komunity. Mladší dítě si až v průběhu školní docházky osvojilo znalost českého jazyka, což na shora uvedeném závěru nic nemění, neboť je nízkého věku a jeho nejbližší osoba (žalobkyně) je státní občankou Čínské lidové republiky. Mladší dítě žalobkyně může pobývat v Čínské lidové republice, neboť žalobkyni je rušena platnost povolení k trvalému pobytu a stanovena povinnost k vycestování, toto dítě pobývalo v minulosti po značnou část svého života v Čínské lidové republice, kde má babičku a staršího sourozence, má oficiální čínské jméno, což značí jeho

vazby na čínskou kulturu, stejně jako to, že v zemi původu žalobkyně na ní muselo být registrováno. I skutečnost, že bylo toto dítě oslovováno čínským jménem svědčí o tom, že jeho identita nebyla pouhá formální záležitost. Dále je uvedeno, že třetí osoba nebyla skutečným otcem mladšího dítěte, neboť podle pravidla platného v Čínské lidové republice děti přijímají příjmení otce, které je rozdílné.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] Podle ust. § 871 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu: „*Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ... (c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství,...*“.

[10] K žalobnímu bodu ohledně podkladů, které byly známy ministerstvu již v době vydání povolení k trvalému pobytu, soud uvádí, že souhlasí se závěrem žalovaného, že tyto podklady nebyly součástí spisu ohledně žádosti žalobkyně o povolení trvalého pobytu, ale jiného spisového materiálu, nemůže se jednat o podklady pro vydání rozhodnutí. Tyto podklady musí být obsaženy v tom spise, který je k samé věci veden, a to byl spis o žádosti žalobkyně o vydání příslušného povolení. Pokud takový podklad byl součástí jiného spisu, nejednalo se ve smyslu správního řádu o podklad pro rozhodnutí, neboť není dána totožnost věci, tím poté spisu a následně tak podkladu ve spisu. Žalobkyně uvádí v žalobě, že podklad (trestní příkaz) byl do spisu založen dne 28. 6. 2012, pak nic takového neplyne z obsahu spisového materiálu, jehož kopie byla založena do tohoto správního spisu. V této kopii správního spisu je žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu a dále mj. záznam o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 14. 8. 2012. V tomto spise se tak tento trestní příkaz nenachází (pro úplnost soud uvádí, že tímto trestním příkazem nebyla odsouzena žalobkyně, ale třetí osoby, proto podle názoru soudu nebylo nutné, aby ve statusové věci žalobkyně byl tento podklad součástí spisu, když se jejich osobních poměrů nedotýkal). Soud tak nedospěl k tomu, že by postup, kdy se příslušný správní orgán dozvěděl o této skutečnosti později, byl v rozporu se zásadami předvídatelnosti či právní jistoty podle ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť pokud trestní příkaz neodsuzoval přímo žalobkyni, nemusel být součástí správního spisu vedeného k její osobě ve věci vydání příslušného povolení (i kdyby se tak ovšem nestalo, podle názoru soudu by to nebránilo následnému rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění). Zákon o pobytu dává následně možnost vydané pobytové oprávnění zrušit, což se v daném případě stalo, k žádnému nezákonnému postupu tak nedošlo. Pokud žalobkyně velmi obecně v žalobě uvádí, že smyslem shora uvedené zásady je neměnnost právních poměrů, pak taková argumentace je velmi obecná a nezohledňuje jednak shora uvedenou možnost povolení zrušit, což je speciální ustanovení vůči obecným zásadám, jednak žalobkyně nemohla být v dobré víře o nabytém právu, když musela vědět, že jej nabyla obcházením zákona.

[11] V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá nedostatečné hodnocení dopadu rozhodnutí do svého osobního a rodinného života. S tím soud nesouhlasí, neboť ministerstvo i žalovaný dostatečně konkrétně v odůvodnění tyto aspekty hodnotily, na což soud odkazuje. Pokud žalobkyně velmi obecně namítá, že se toto hodnocení opírá o závěry z civilního rozsudku v době vydání rozhodnutí téměř 2 roky starého, pak se jedná o velmi obecnou námitku, která konkrétně nerozporuje, která zjištění by v době vydání rozhodnutí již neodpovídaly skutečnosti. Podle názoru soudu v odůvodnění nikde nejsou uvedeny žádné spekulace, odůvodnění hodnotí rodinný život žalobkyně i zakotvení jejího nezletilého syna v české společnosti a možnost pobytu žalobkyně v zemi původu. Podle názoru soudu rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud hodnotí skutečnosti, které předcházely jeho vydání, a které hodnotí z minulosti případné vazby žalobkyně na zdejší prostředí.

[12] Ke třetímu žalobnímu bodu soud uvádí, že ten nebyl součástí odvolání žalobkyně v žalobě, proto logicky není součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále soud uvádí, že případné domáhání se postavení účastníka řízení náleží pouze té osobě, která se tohoto postavení domáhá, nikoliv třetímu subjektu. Nicméně, s ohledem na skutečnost, že se jedná o nezletilého syna žalobkyně, soud věcně tuto námitku posoudí. Podle názoru soudu je rozhodnutí o konkrétním pobytovém statusu cizince pouze rozhodnutí o jeho subjektivním právu, které nemá žádné přesahy do právního režimu jiných osob, a to ani nezletilých dětí. Proto podle názoru soudu nezletilý syn žalobkyně nebyl na žádném svém právu rozhodnutím dotčen, a není tak splněna základní definice účastenství podle správního řádu (pro úplnost soud uvádí, že zákon o pobytu tuto problematiku nijak neupravuje). Skutečnost, že zde nezletilý syn navštěvuje školu, ještě nezakládá jeho právo na pobytovém statusu jeho rodičů.

[13] Ohledně námitky následků rozhodnutí soud uvádí, že se shoduje s žalovaným, že samotné rozhodnutí o ukončení trvalého pobytu ještě neznamená zákaz pobytu na zdejším území, neboť pobytový režim může cizinec řešit jinými právními prostředky. Pokud je součástí rozhodnutí povinný výrok o vycestování, neznamená to podle názoru soudu to, že by cizinec nemohl požádat o jiný pobytový režim, neboť povinnost vycestování ještě neznamená zákaz pobytu na území.

[14] K poslednímu žalobnímu bodu soud uvádí, že ust. § 50 odst. 5 zákona o pobytu jako minimální dobu k vycestování stanoví jeden měsíc, což není z hlediska počítání lhůt vždy 30 dnů. V tomto směru soud ve výroku určitou vadu spatřuje, neboť kratší lhůta není v odůvodnění rozhodnutí odůvodněna. Nicméně tato skutečnost, i vzhledem k tomu, že tato lhůta již uplynula, již podle názoru soudu nemá žádný význam pro samotné rozhodnutí. Odkaz žalovaného na ust. § 50 odst. 4 zákona o pobytu, které lhůtu počítá podle dnů, podle názoru soudu není důvodný, neboť ust. § 50 odst. 5 zákona o pobytu počítá se lhůtou 1 měsíc, a proto speciálně tuto lhůtu upravuje na jeden měsíc, a tak by měla být i ve výroku tato lhůta respektována.

[15] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[16] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. dubna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu